

σες ως σήμερα απ' αυτά από περιφάνεια και διακριτικότητα... Μιά δὲν ἔπαυσε περιφάνεια και διακριτικότης μπρός σ' ἕναν ἑτοιμοθάνατο...

Βέβαια ἡ στάσις του κα' ὁ ἔποχρηστικός του τόνος θά μπορούσαν νά κάνουν τή νέα γυναίκα νά υποθέσῃ ὅτι ὁ θεός της μιλούσε μέ τή μοναδική και εὐλαβική πρόθεσι νά τήν ὑποχρεώσῃ. Ὅσο, κοντά σ' αὐτό ἡ κυρία Μιρῶν ἀντελήφθη ἀπό τήν κρυφὴ ἀγῶνα της φωνῆς του, ἀπό τίς μυστικῆς διαπεραστικῆς ματιῆς ποι τῆς ἔβλεπε, ὅτι ἐκεῖνο πού περνοῖμεν προαπάντων νά πληροφροηθῇ ἀπό τήν ἀπάντησίν της ἦταν ἡ πραγματικὴ ἐντύπωσις ἀπό τήν κατάσταση του. Ὁ γέρος ἔβησε κα' ἐξακολούθησε :

—Ἡ διαθήκη μου βρίσκεται ἐκεῖ, μέσα στό κάτω συρτάρι αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέλου πού ἔχω δέκα χρόνια νά τὸ ἀνοίξω. Ἄρκει νά προσθέσω λίγες γραμμῆς στό χωρτάσιμον και τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σου ἐξασφαλίστηκε... Ἄν νομίζεις πὸς ἤθελε ἡ στιγμὴ, πέστο μου...

Μιά λεπτὴ καὶ ἀβαρῆ συστολὴ γιὰ τὴ σύζητησι αὐτὴ περὶ χωρτάσιμον, και ὁ ἀπερῆντος ὀϊκτος τοῦ νέου τοῦ δυνατοῦ και γερῶτον ἐπιπέδου πλάσματος γιὰ ἕνα φτωχὸ κοριθὶ πού εἶχε ἀρχίσει νά παλῶν ὁ θάνατος, τὴν ἔβλεπε νά πῆ φέματα μέ ὀλη τὴν ὀρητὴ τῆς φωνῆς της :

—Ἐσεῖς νά πεθάνετε θετε μου : φωνάζει. Ἐσεῖς θά μᾶς θάψετε ὅλους, ἀκόσθε με πού σὰς τὸ λέω... Κι' ἂν μοῦ ξαναμιλήσετε γι' αὐτῆς τίς ἀνοήσιες, σὰς ὀραζομαι ὅτι δὲν θάθω πᾶ νά σὰς δο ποτέ, ποτέ!...

Λίγο κόκκινο κορμὶ κορμῆς τῆς γλομῆς μύγουλα τοῦ γέρου, ἐν' ἀσθενικὸ κορμύγιλο ἔβλεπε τὴν γλομῆς του νά σαλεύει και δὲν ξαναμιλῶσε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὅταν ἡ ἀνιψιὰ του τοῦ ζήτησε τὴν ἀδεία νά φωνῇ, φωνάζει τὴν παιδικὰ της κοντὰ του, τὰ χάρδιε λίγα και ἔπειτα τὴν ἐρώτησε μέ μιὰ φωνὴ στήν ὀποία ἔξερωσε ὁ φόβος κα' ἡ ἀμφιβολία :

—Θὰ σὲ ξαναδοῦ τὴν ἄλλη Πέπτη.

Ἐκεῖνη χαμογέλασε ἡσυχὰ ἡσυχὰ και τοῦ ἀπάντησε μέ τὸ φρεσικότερο ἄρος τοῦ κορμῆου :

—Βέβαια, βέβαια, θετε μου... τὴν ἄλλη Πέπτη ὀπως πάντα...

Σ' ὄλο τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος ἡ φτωχὴ κυρία Μιρῶν, πού ἀνήσχη, ἔκατο φορές τοπάζοτον σκέτησε νά πῆ στὸν θεῖον της. Ὁ φόβος ὀμως μπρός τὸν τρομαχὲν μέ τὴν ἀσφαλιστὴ ἐπίσκεπὴ της τὴν ἐκώλησε. Μὰ μόλις ἤθελε ἡ Πέπτη, πὸ λαζανιασμένη ἀπὸ καθε ἄλλη φορὰ ἀνέβησε μαζί μέ τὰ τέσσερα μικρὰ της ὄς τὴν ὀρητὴ συνοικία τοῦ θεῖου της. Μόλις εἶδε τὰ παρῶντα τοῦ ἰσογειῶν του κλειστὰ, τῆς ζήτησε μέ μιὰς ἡ ἀναγνωρῆ, και μταινώντας μέσιν ἔτρεξε κατ' εὐθείαν στὴ θυροφῶ :

—Τι κάνει ὁ θεός μου; τὴ ἐρώτησε ἄμῆσως.

—Πέθανε τὴν περασμένη νύχτα.

Ἡ κυρία Μιρῶν μέ τὰ πόδια της κορμῆου, ὀσφραδίστηκε σὲ μιὰ κορμύγιλο. Καὶ μπρός στὰ τέσσερα παιδιά που εἶχαν μῆνει μέ τὸ στέμα ἀνοιχτὸ και μέ τὰ μᾶτια τεκτομένη, ἡ θυροφῶ ἄρχισε νά διηγητᾶ :

—Τὴν περασμένη Πέπτη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ τοποῦδ καλλίτερο, παρ' ὀλη τὴν ἐξάντησιν του, πουμεγάλο ὀλοῦνα. Καὶ ὀλες τίς ἔκομῆσες ἡμέρες ἔλεγε ὀλοῦνα :

—Ἔτσι εἶνε... Δὲν ἤθελε ἀκόμα ἡ ὄρα τοῦ θανάτου μου... Ἡ ἀνιψιὰ μου μοῦ τὸ εἶπε... Ἐβλεπε ὅτι τοῦ ἔλεγε ὁ γιὰτρός χωρίς ἀντιρῶσῆς, πεθῆναι και γελοῦσε μέ τίς ἰστορίες πού τοῦ ἔλεγε σὰ νά εἶχε ξαναγεῖσῃ. Ὁ φτωχὸς μου κυρία, εἶνε μιὰ εὐλογία νά φωνῇ κανεῖς ἔτσι ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο, χωρίς νά νοσῶν τὸ θάνατο του, ν' ἀρῆνῃ τὴ ζωὴ μέ μικροῦς ἡσυχῶς στεναγμοῦς. Μονάκι μιὰ κρῖσι τοῦ ἤθελε χῆδῆ τὴν νύχτα τὴν τελευταία στιγμὴ πρὸ τοῦ θανάτου του... Μ' ἐρώνασε ἀπὸ τὸ κορμύγιλο του, και μοῦ εἶπε μέ φωνὴ μισοκρυμμένη : «Γιὰ δὲς λοιπὸν τι εἶνε κατ' ἀπὸ τὸ σεντόνι μου... Νοιώθω δύο λαζομένα χέρι νά με τραβᾶν ἀπ' τὰ πόδια...» Ἐγὼ ἄμῆσως κατὰλαβᾶ ὅτι ἔσφαρξοσε, μὰ γιὰ νά τὸν εὐχαριστῶ ἄρχισα νά φάγω κάτο ὀλο τὸ σεντόνι. Τότε ἐκεῖνος μέ φωνὴ πὸ πηγαίνῃ ἀκόμα μοῦ εἶπε : «Ἄσε... μὴν κοιτᾶ... ἔξω τι εἶν' αὐτὰ τὰ χέρι... ἀρῆσε τα... και τρέξε γρήγορα κα' ἄνοιξέ τὸ κάτω συρτάρι αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέλου... γρήγορα... Πᾶρε ἀπὸ μέσα ἕνα χωρτάσιμον... θέλω νά γράψω... ἴσως προφταῖν ἀκόμα... θέλω ν' ἀρῆσω τὴν περ... Μὰ ὄς ὅτου νά βρῶ τὸ κλειδὶ και γ' ἄνοιξω τὸ συρτάρι ὁ φτωχὸς μου θεός εἶχε πεθάνει.

Πέθαινε

γράφοντας ἕνα μικρὸ στεναγμὸ... Ὁ φτωχὸς ἀνάσανε λίγο και ἔπειτα πρόσθεσε λίγο ἐπιμαστικὰ :

Ἡ θυροφῶ ἀνάσανε λίγο και ἔπειτα πρόσθεσε λίγο ἐπιμαστικὰ : —Ὁ συμπλοκογράφος ἤθελε σήμερα τὸ πρῶτο μαζί μέ τὴν θεὰ σὰς τὴ Μαρία... Αὐτὴ τὰ κληρονομᾶ ὀλα...

IV

Μιὰ ὄρα ἀργότερα, πὸ γλομῆ και πὸ κορμῆου, μέ τὰ μᾶτια της θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα ἡ καλὴ κυρία Μιρῶν κοιτάζοντας ἀπὸ τὰ χέρι τὰ κοριθῶνα της και σπρόχοντα μπροστὰ της τ' ἀγῶνα της κατέβαινε θλιβερὰ τὴν ὀδὸν Ἄμστερνταμ. Ξαναγράφοντας πρὸς τὴ ζωὴ της πάλις και τὸν στερῆσειον. Κι' ἐνὸ φωνάζει τὰ παιδικὰ της τῆς ἔξερφανα χωρίς νά θέλῃ και μερικῆς φράσις σχετικῆς μέ τὸν νόνο της : «Κοίμα, κοίμα ἔλεγε, νά μὴν προφταῖσῃ ἡ θυροφῶ ν' ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι... Τοτὸ ἄρῆσε τὴν κυρία νά περῶσῃ... Συγγομῆν, κυρία μου !... Χάρῆς σὲ μένα ὀμως πέθανε πῶσα σὰν τὸ πούλι... Μὴ σούφνετε τὰ πόδια σου, Λολόττα... Γιὰ τὴν θεὰ Μαρία ἡ κληρονομία του δὲν εἶνε τίποτε ἐνὸ γιὰ μᾶς θάλατῃ ἡ σωτηρία... Φαίνα, πρόσθεσε τ' ἀποκρίνηται... Ἄς εἶνε, ἡ καλὴ σὺν εἶνε ἀπὸ δυνατὴ ἀπ' τὸ χωρτάσιμον ἀνέβα. Πετᾶκο μου, στὸ πέδιλο μου!...

Τέτοιο

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ὁ τάφος τοῦ Πιέρ Λοτὶ

Ὁ Λήμασχος τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Γαλλίας στὸν ὀποῖον ἀνῆκε ὁ μικρὸς κῆπος ὀπου ἔχει ἐνταφιασθῆ ὁ περὶφρῶς μυθιστοριογράφος Πιέρ Λοτὶ, ἐπειδὴ τὸν ἀνησυχῶσαν συχνὰ ὀ περιηγητᾶ ἔκλεισε τὸν κῆπο μέ τὸν τάφο και δὲν τὸν ἀνοίγει παρὰ σὲ σπάνις περιπτώσις. Ὁ γείτονας του, ὀμως πὸ καλόβολος στοῖς περιηγητᾶς, γιὰ νά τοῦς ἐυκολύνῃ πῆρε κα' ἔσθησε στὸ μεσῶτοιχο πού χωρίζει τὸν κῆπο του ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ τάφου τοῦ Λοτὶ μιὰ σάλια, κα' ἔτσι οἱ ἔξω σκαρφαλοῦν σ' αὐτὴν ἀπὸ κεῖ βλέπουν τὸν τάφο τοῦ ἔθιμοτοῦ συγγαροῦς.

Ὁι κανεῖς γλωσσῆς λένε ὀσῶσος ὅτι ὁ καλόβολος γείτονας βγάει ἀρκετὰ παραδάσια ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ, μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἐξακριβοῖνο.

Ὁ Βερᾶρεν και ἡ βροχὴ

Ὁ μεγάλος γάλλος ποιητῆς Πὸλ Βαῖλερν γράφοντας τελευταία γιὰ τὸν ἐπίσης μεγάλου Βέλγου ποιητῆ Αἰμίλο Βερᾶρεν ἀνέφερε, μετὰ ἄλλων, και τὸ ἀκόλοθον ἀνεκδοτὸ του :

«Μιὰ μέρα συνάντησε τὸ Βερᾶρεν ὀ ὀποῖος, ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Ἰταλία, εἶχε ἀρῆσει πῶσο τὸν τὴ Φλωρεντία και τὸν ἐκτυφλωτικὸ της ἡλιο, ὄσο δὲ τὸ τραῖνο προφρῶντας πρὸς τὸ βροχῆ, πλησίαζε κα' ἄλλα κλίματα πὸ σκοτεινὰ, ὀ Βερᾶρεν τόσο ἐνθουσιασῶταν. Ὅταν ἔφτασε στὴ Νυζὸν, ἄρχισε νά βροχῇ πράγμα πὸ ἐγώητεσε τὸ Βερᾶρεν. Ἐνοιωθε πᾶ τὸν ἑαυτο του ποσο μέσα στὸ στοιχειο του ὄστε ἀνοῖξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιῶν του και βῆκε και στάθηκε στὸ σκαλάκι τοῦ τραῖνου. Κι' αὐτὸ μέ κινῶντο τῆς ζωῆς του μόνο και μόνο γιὰ νά δειχτῶ, γιὰ μερικῆς στιγμῆς, στὸ πρόσωπο τὴν εὐλογία τῆς βροχῆ!...

ΟΙ ΕΝΑΕΡΙΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ Γερμανὸς διαμαρτυροῖμενος πᾶστος Τεῖκιμαν καταδικάσθηκε πῶρα τελευταία σὲ ἄργια, γιὰτὶ εὐλόγησε ἕνα γάμο σ' αἰθέρια ἴψη μέσα σ' ἕνα ἀεροπλάνο !... Ὁ πᾶστος, ὀμως, δὲν ἐδέχθηκε τὴν τιμωρία αὐτὴ. Ἐξῆμε ἀνῆρσει τῆς ἀπορῶσῆς, στὶς ἀνοήσιες ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τὸν Γερμανὸν διαμαρτυροῖμενον και κέρδισε τὴν ὑπόθεσί του.

Ὁι ἀρχῆς αὐτῆς καθώρισαν ὅτι ὁ δημοσκευτικὸς γάμος σὲ ἀεροπλάνο, εἶνε ἔγκυρος. Τὰ λόγια τοῦ ἀέρου μορεοῖ νά μὴν ἔχουν σημασία. Ὁ γάμος, ὀμως, τὸ ἀέρος ἔχουν και πὸλύ μεγάλη μᾶλιστὰ !...

Ὁ πᾶστος Τεῖκιμαν δέχθηκε μόνο μίαν ἀλλὴν ἐπιπέλη γιὰτὶ ἐπέστρεψε νά κινηματογραφηθῇ ὁ ἐναερίος και πρῶτο

π ο σ
αὐ τ ο ς
γ ἄ ρ
μ ο ς.

